

16 COLUMN MARIKE KUPERUS

DNA IN ONS DNA

De eerste heb ik opgericht ergens in de jaren zeventig. Met twee meiden in de vijfde klas van de basisschool. We wilden net als de jongens handenarbeid in plaats van dat stomme handwerken... Het was een echte belangenvereniging. Oké, we hadden geen contributie, statuten of Facebookpagina. Maar wel een gemeenschappelijke strijd én een stevig clubgevoel. En niet onbelangrijk: succes! Wij mochten timmeren en de jongens gingen leren breien. Dat had natuurlijk ook met de tijdgeest te maken. Midden jaren zeventig kon je nog wel wat bereiken met een ferme feministische campagne.

Nederlanders hebben, misschien wel meer dan enig ander volk, de aandrang om zich te verenigen. De strijd tegen het water was een collectief probleem dat boven groeps- en stambelangen uitsteeg. In verenigde vorm kon je het ideaal van droge voeten en begaanbare wegen realiseren. Vanaf de eerste middeleeuwse waterschappen loopt er langs gilden en genootschappen, zuilen en actiegroepen een directe weg naar vandaag. Volgens het handelsregister hebben we er ruim 140.000. Natuurlijk, we hebben geen regenten meer in het bestuur en we dansen ook niet om de meiboom. De nieuwe loten aan de verenigingsstam heten 'beweging' of 'punt.nl' en verzamelen zich op WhatsApp. Dansen doen we op YouTube of Facebook. Maar toch, de kern van gedeeld eigenaarschap, gezamenlijk belang en samen sta je sterker, is ongewijzigd. Net als polderen en vergaderen zit het in ons DNA.

Dat DNA vraagt aandacht en onderhoud. Innoveren in verenigen en belangenbehartigen is net zo noodzakelijk voor de samenleving als blijven op het gebied van internet, deeleconomie en nanotechnologie. Ons als verenigingen verbinden hadden we nog niet echt gedaan. Dat initiatief is er nu wel. DNA als vereniging van verenigingen (www.denieuweassociatie.nl). Gestart door een paar enthousiastelingen, inmiddels gesteund door VM, VPN en de nodige professionals.

Ik was dit jaar bij een paar informatie- en brainstormbijeenkomsten. Boeiend, interessant en ook grappig. Als was het maar omdat verenigde verenigers lekker gewoon verenigingsgedrag vertonen: beetje zeuren over de procedure en herhaald vragen: 'Heb dit wel nodig?', en: 'Gaat dit wel werken?' En zoals altijd hebben betrokken tegendenkers best een punt. Het voorgestelde besturingsmodel is anders dan we gewoon zijn. Het bravour van de pioniers schuurt soms met de noodzaak van co-creatie. DNA mag nog wat meer rekening houden met de bulk aan personenverenigingen met klein budget. Ik weet niet of het gaat werken. Gaan we zien. Ik hoop het wel. Er beweegt in ieder geval wel iets. En gedeelde passie voor verenigingen heeft mijn sympathie en support. 'Let's go for it.' En lees u dit als verenigingsprofessional....verbind u met die anderen. Houden we samen het DNA fris. ←

Marike Kuperus

Maat en adviseur bij Kuperus & Co,
voor vereniging en achterbanorganisatie